

Arrest

nr. 280 828 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1970 in X, subzoba Tsorona, zoba Debub, Eritrea. U behoort tot de etnische groep Tigrinya en u bent Orthodox Christen. Op X 1991 huwde u te Adi Khey met K.G..

Uw kinderen ontvluchtten illegaal Eritrea omdat zij beschuldigd werden van samenscholing en twee van uw zonen brachten tijd door in de gevangenis omdat ze ervan verdacht werden het land te willen

verlaten. Op 8 december 2015 werd uw dochter, L. K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X) erkend als vluchteling in België. Op 28 februari 2018 werd uw zoon, A.K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X), erkend als vluchteling in België. Uw zoon, B. K.G., bevindt zich in Duitsland. **In mei 2018 verliet u Eritrea met een paspoort en een uitreisvisum, beiden uitgegeven in Dekemhare.** U vertelde aan de overheidsinstanties dat u het land wilde uitreizen om uw kinderen te gaan bezoeken. Vanuit Eritrea ging u met een vliegtuig via Dubai naar Oeganda. In 2018 werd uw paspoort gestolen in Oeganda. In Oeganda bleef u een jaar en drie maanden en u verkreeg in Oeganda de vluchtelingenstatus. Uw zoon A., erkend vluchteling in België, startte een **procedure gezinshereniging** op. Op 9 september 2019 reisde u met een visum D voor België (uitgereikt op 19 augustus 2019 door de Belgische ambassade in Kampala) en een laissezpasser (uitgereikt op 2 augustus 2019 door de Belgische ambassade in Kampala) naar België. Op 27 november 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

Ter staving van uw asielsrelaas legt u een originele Eritrese identiteitskaart (nr. 100055629) op naam van G.F.G. voor, uitgereikt op 17 februari 2016 te Dekemhare. Uw advocaat stuurde na afloop van het persoonlijk onderhoud, meer bepaald op 16 maart 2022, een mail naar het CGVS met bijkomende opmerkingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde Eritrea legaal te hebben verlaten met uw eigen paspoort en een uitreisvisum verkregen van de Eritrese autoriteiten (notities persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 14.03.2022, p. 8). Drie van uw zes kinderen (B., L. en A.) zijn Eritrea illegaal ontvlucht en verblijven in Europa. Twee andere zonen (T. en N.) verblijven in Ethiopië. Uw kinderen zijn gevlucht omwille van de situatie in Eritrea. Ze werden beschuldigd van samenscholing en twee van uw zonen (B. en T.) werden gearresteerd omdat ze ervan verdacht werden het land te willen ontvluchten (NPO dd. 14.03.2022, p. 7, 15). U vertelde de Eritrese overheid dat u naar Oeganda wilde reizen om uw kinderen te gaan bezoeken. U kreeg toelating om het land uit te reizen (NPO dd. 14.03.2022, p. 11).

U beschreef gedetailleerd de procedure voor het verkrijgen van een paspoort in Eritrea. Eerst ging u naar de administration office in Dekemhare. In het kantoor vertelden ze u dat u drie getuigen moest meenemen en dat uw man de goedkeuring voor uw vertrek moest ondertekenen. U nam drie getuigen mee en zij verklaarden dat u getrouwd was en zou terugkeren na een reis in het buitenland. U legde uw nationale identiteitskaart neer en betaalde 4000 nafka. Uw dossier werd doorgestuurd naar het hoofdkantoor. Op het hoofdkantoor zeiden ze dat u uw paspoort moest gaan afhalen in de immigration office in Dekemhare. Het proces om uw paspoort te verkrijgen duurde een maand. Om uw uitreisvisum te verkrijgen ging u een maand na het verkrijgen van uw paspoort terug naar de administration office in Dekemhare. In eerste instantie vertelden de medewerkers u dat u geen uitreisvisum kon krijgen. Echter toen u een week later samen met uw echtgenoot terugkeerde naar het kantoor werd uw aanvraag voor een uitreisvisum goedgekeurd. Uw echtgenoot verklaarde dat hij in het land zou blijven en de schulden van jullie huis zou afbetalen. Uw dossier werd overgemaakt aan het kantoor van de subzoba en daarna overgemaakt aan de immigration office in Dekemhare. U verkreeg hier uw uitreisvisum. Het proces voor het verkrijgen van uw uitreisvisum duurde eveneens een maand (NPO dd. 14.03.2022, p. 11-13). **De informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) beschrijft dat een persoon Eritrea alleen legaal kan verlaten na het verkrijgen van een geldig reisdocument, een geldig uitreisvisum en een geldig internationaal gezondheidscertificaat. Daarbij moet elke grensoverschrijding plaatsvinden bij een aangewezen grenscontrolepunt.**

Uw verklaring over de procedures voor het verkrijgen van uw paspoort en uitreisvisum zijn doorleefd en plausibel. Er kan dus worden aangenomen dat u Eritrea op een volledig legale manier verliet.

Verder verklaarde u dat er consequenties zullen volgen voor uw lang verblijf in het buitenland indien u terugkeert naar Eritrea. U verklaarde dat er gevolgen zijn voor personen die het land illegaal verlieten en soms ook voor personen die het land legaal verlieten. U mocht drie maanden in het buitenland blijven voordat u diende terug te keren, maar dat het ondertussen al twee jaar geleden is sinds u Eritrea verliet (NPO dd. 14.03.2022, p. 10). U zou naar de gevangenis worden gestuurd of u zou geld moeten betalen (NPO dd. 14.03.2022, p.16). ***Echter blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) dat geen van de geraadpleegde bronnen gevolgen aanhalen – in theorie of praktijk – voor personen die een uitreisvisum hebben gekregen met een bepaalde verblijfsduur in het buitenland, maar niet binnen de vereiste termijn zijn teruggekeerd. Wat uit het bronnenmateriaal naar voren komt, is dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum, steeds kan terugkeren naar het land.***

Verder verklaarde u dat u consequenties zou dragen van uw kinderen die het land wél illegaal verlieten (NPO dd. 14.03.2022, p 11). Ook uw advocaat merkte na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op dat het uw toekomstige vrees is die moet worden overwogen bij terugkeer naar Eritrea. Hierbij kan worden opgemerkt dat aangezien u geen gevolgen droeg nadat uw kinderen het land illegaal verlieten en voordat u het land legaal verliet, uw vrees voor vervolging bij terugkeer niet gegrond is. U verklaarde namelijk dat u toelating kreeg om het land illegaal te verlaten terwijl de overheidsinstanties op de hoogte waren van het illegale vertrek van uw kinderen (NPO dd. 14.03.2022, p. 11). Er kan dus worden verondersteld dat indien u effectief gevolgen zou moeten dragen van het feit dat uw kinderen illegaal vluchtten, de Eritrese overheid u nooit zou hebben voorzien van de nodige documenten om het land legaal te verlaten en u vervolgens de grens hebben laten oversteken. Hierdoor kan er eveneens vanuit worden gegaan dat u geen gevolgen zou moeten dragen indien u zou terugkeren. U verliet Eritrea legaal met uw paspoort en een uitreisvisum. ***Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.***

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor. Dit document bevat louter identiteitsgegevens van uzelf, hetgeen hier niet ter discussie staat.

De vaststelling dat uw dochter, L. K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X) en uw zoon, A.K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X) erkend werden als vluchteling in België doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 3 EVRM, de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het

Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]”

1. Algemene politieke en veiligheidssituatie in Eritrea

Eritrea is een militaire, autoritaire staat die sinds haar onafhankelijkheid in 1993 geen werkelijke regimeverandering kende. De staat kent maar één politieke partij en enkel overheidsgetrouwe media zijn toegestaan. Systematisch mensenrechtenschending en misdaden tegen de menselijkheid maken het land één van de grootste vluchteling-producerende landen ter wereld. De VN Mensenrechtenraad kwam in 2016 na grondig onderzoek tot de volgende conclusies: [...]

Sinds 2016 is de situatie in Eritrea niet verbeterd, integendeel. Nog steeds worden mensen arbitrair in detentie genomen, nog steeds is er geen sprake van persvrijheid of vrijheid van expressie, nog steeds is er een oneindige nationale verplichte dienstplicht, nog steeds is de bewegingsvrijheid bijzonder gelimiteerd. Amnesty International geeft in haar jaarlijks rapport van 2020-2021 aan dat de overheid dissidentie zwaar sanctioneert, er geen of nauwelijks vrijheid van religie en beweging is en dat gevangenen het recht op gezondheid wordt ontzegd: [...]

Human Rights Watch komt tot gelijkaardige conclusies in haar jaarlijks 'World Report' van 2022. Overheidstroepen pleegden oorlogsmisdaden en mogelijks zelfs misdaden tegen de menselijkheid tegen de Tigrayaanse bevolking. Gedwongen dienstplicht en arbeid zijn wijdverspreid, vrije meningsuiting wordt erg strak aan banden gelegd: [...]

Eritrea wordt met andere woorden niet voor niets het Noord-Korea van Afrika genoemd. De overheid sanctioneert dissidentie bijzonder zwaar en legt onwaarschijnlijke verplichtingen aan haar burgers in de vorm van een oneindige nationale dienstplicht.

Het is binnen dit kader van mensenrechtenschendingen dat de vrees van verzoekster beoordeeld moet worden. De erbarmelijke staat van dienst van de Eritrese overheid op vlak van mensenrechten zou tot voorzichtigheid moeten leiden bij de beoordeling van verzoeksters verzoek tot internationale bescherming.

2. Verzoeksters vrees voor vervolging door Eritrese overheid

Verwerende partij meent dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging door de Eritrese autoriteiten te hebben. Ten eerste omdat zij het land op legale wijze verlaten heeft. Het feit dat zij slechts toestemming kreeg om 3 maanden het land te verlaten maar in werkelijkheid meer dan 4 jaar weg bleef, wordt als irrelevant beschouwd door verwerende partij. Ten tweede zou verzoeksters vrees voor vervolging wegens het illegaal verlaten van het land door haar kinderen niet gegrond zijn omdat zij van de Eritrese autoriteiten een uitreisvisum verkreeg nadat L., B. en A. het land op illegale wijze hadden verlaten.

2.1 Vrees voor vervolging als moeder van 5 kinderen die Eritrea op illegale wijze verlieten

Verzoeksters dochter L. (27 jaar) en haar zonen B. (25 jaar) en A. (22 jaar), verlieten Eritrea op illegale wijze om hun verplichte dienstplicht te kunnen ontlopen of te ontkomen en omdat zij van samenscholing beschuldigd werden. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. L. en A. werden in België erkend als vluchteling. B. werd in Duitsland erkend als vluchteling.

In mei 2018 verliet verzoekster Eritrea op legale wijze. Zij had een paspoort en een uitreisvisum voor 3 maanden verkregen en ging hiermee naar Oeganda. Vanuit Oeganda vroeg zij een visum gezinshereniging met haar kinderen in België aan, hetgeen zij ook verkreeg waarna zij op 9 september 2019.

Dat verzoekster desondanks een uitreisvisum verkreeg, hoewel de Eritrese autoriteiten op de hoogte waren van het illegale vertrek van L., B. en A., en bovendien geen gevolgen zou ondervonden hebben van het illegale vertrek van haar kinderen, doet verwerende partij vermoeden dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Eritrea.

Deze redenering is om verschillende redenen problematisch.

Vooraf dient reeds opgemerkt te worden dat verzoekster, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, geen uitreisvisum kreeg om haar illegaal uit het land vertrokken kinderen te kunnen bezoeken, maar wel om een huwelijk bij te wonen. Tijdens haar gehoor gaf zij aan dat het was “om [haar] familie te bezoeken”. Verwerende partij gaat er onterecht van uit dat zij hiermee haar kinderen bedoelde.

Ten eerste gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoekster wel degelijk gevolgen ondervond door het illegale vertrek van L., B. en A.. Verzoekster gaf dit ook aan tijdens haar gehoor.

Verzoekster verklaarde het volgende: [...]

Ook op pagina 11 van haar gehoor gaf verzoekster zij de consequenties moest dragen toen haar kinderen het land uit waren gevlucht.

Dat verwerende partij naliet om hier verder op in te gaan, en in de bestreden beslissing zelfs stelt dat verzoekster “geen gevolgen droeg nadat [haar] kinderen het land illegaal verlieten en voordat u het land verliet”, is dan ook minstens erg onzorgvuldig te noemen.

Doordat verwerende partij hier niet verder op door vroeg tijdens het gehoor kwamen ook enkele essentiële zaken niet aan het licht.

In 2008 verhuisde het gezin van verzoeker van Adi Khey naar Dekemhare. In Adi Khey baatte verzoekster een voedingswinkel uit die op naam van haar man stond. Na hun verhuis verzocht zij in 2009 de Eritrese autoriteiten om een nieuwe vergunning voor een winkel in Dekemhare. Deze aanvraag werd in 2012 definitief geweigerd nadat de Eritrese autoriteiten hadden vernomen dat L. in 2011 op illegale wijze het land had verlaten.

Daarnaast diende verzoekster na het vertrek van Bi. een boete van 5000 nafka te betalen aan de Eritrese overheid. Bij de niet-betaling ervan zou verzoekster een plaatsvervangende gevangenisstraf moeten uitzitten. Verzoekster betaalde de boete.

Tot slot werd de maandelijkse voedselsteun vanuit de overheid aan verzoeksters gezin stopgezet nadat de overheid te weten kwam dat drie van haar kinderen illegaal het land hadden verlaten.

Verzoekster had dus wel degelijk te maken met sancties als gevolg van haar kinderen die het land op illegale wijze hadden verlaten.

Ten tweede dient nogmaals benadrukt te worden dat 2 van verzoekster kinderen Eritrea verlieten **nadat** verzoekster het land verliet. In oktober 2019 verlieten T. en N. Eritrea om hun dienstplicht te ontlopen. Zij waren op dat moment respectievelijk slechts 13 en 10 jaar oud, waardoor verzoekster nog als verantwoordelijke voor hen wordt beschouwd.

Verwerende partij laat na om dit onderscheid uit te klaren tijdens het gehoor en gaat er foutief van uit dat al verzoeksters kinderen die het land verlieten dit voor haar legale vertrek deden.

T. bevindt zich momenteel nog steeds in Ethiopië. N. werd recentelijk vanuit Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd. Hij werd opgesloten in de gevangenis van Adi Kwala.

Uit het feit dat verzoekster een uitreisvisum verkreeg nadat 3 van haar kinderen illegaal het land hadden verlaten, kan niet worden afgeleid dat zij geen problemen zal ondervinden als gevolg van de illegale exit van T. en N.. Verzoekster kreeg reeds te maken met sancties vanwege de Eritrese overheid door het illegale vertrek van haar kinderen. De kans dat dit in de toekomst opnieuw zal gebeuren, is dat ook realistisch.

Hoogstwaarschijnlijk zal dit in een zwaardere vorm (disproportioneel zware boetes, detentie...) gebeuren aangezien het nu reeds 5 kinderen van verzoekster zijn die hun dienstplicht ontliepen of ontkwamen en omdat de vergunningsweigering en het ontnemen van voedselhulp vanuit de overheid niet nogmaals als sanctie gehanteerd kunnen worden.

Dat de Eritrese autoriteiten bij één specifieke aangelegenheid (naast de hierboven omschreven sancties) niet tot vervolging zijn overgegaan, wil overigens niet zeggen dat dit het risico op vervolging bij een andere gelegenheid wegneemt.

De vrees voor vervolging moet naar de toekomst toe beoordeeld worden, en niet naar het verleden toe.

In dit verband kan op het volgende gewezen worden: [...]

Er dient bijgevolg gekeken te worden naar het risico bij een terugkeer naar Eritrea.

Dat er wel degelijk een risico op vervolging bestaat voor verzoekster blijkt uit verschillende bronnen. Familieleden van deserteurs en personen die hun dienstplicht ontlopen, riskeren gevangen genomen te worden en hoge boetes te moeten betalen. Het EASO-rapport van september 2019, meldt hierover het volgende: [...]

De VN-Mensenrechtenraad kwam in 2015 na een grondig onderzoek tot de conclusie dat sancties tegen derden, zoals familieleden, een normale praktijk zijn in Eritrea. Familieleden worden gestraft volgens het principe ‘guilt by association’ als wraak voor het gedrag van een ander familielid of als afschrikmiddel. Het principe van ‘guilt by association’ wordt toegepast ongeacht de leeftijd van het slachtoffer en vrouwen krijgen het meest te maken met deze vorm van bestraffing daar zij vaak het hoofd van het huishouden zijn. Familieleden van deserteurs of dienstplichtontduiker worden gevangengenomen of moeten bijzonder hoge boetes betalen.

[...]

Het vervolgrapport van de VN-Mensenrechtenraad van 2016 maakt eveneens melding van wraakacties tegen familieleden van deserteurs en dienstplichtontduikers. Die kunnen bestaan uit arrestatie, opsluiting, oplegging van boetes, afschaffing van bonnen voor de aankoop van basisproducten in door de staat beheerde winkels, intimidatie, uitzetting en inbeslagneming van eigendommen: [...]

5 van verzoekster haar kinderen vluchtten uit Eritrea op illegale wijze om de nationale dienstplicht te ontlopen.

Uit de informatie van zowel EASO als de VN-Mensenrechtenraad blijkt dat familieleden van deserteurs en personen die hun dienstplicht ontlopen op allerlei manieren gesanctioneerd worden door de Eritrese autoriteiten.

Deze informatie werd eveneens per mail aan verwerende partij bezorgd door verzoeksters raadsman. (stuk 02) **Verwerende negeert deze informatie compleet en voegt zelf geen enkele landeninformatie toe** aan het administratief dossier betreffende de disproportioneel zware straffen die familieleden van deserteurs of dienstplichtontduikers moeten ondergaan.

Het feit dat verzoekster, naast de betaling van een boete, naast de weigering tot het verlenen van een vergunning en naast het stopzetten van de voedselhulp vanuit de overheid, geen gevolgen ondervond van het feit dat haar kinderen illegaal het land verlieten, doet niets af aan deze praktijken. Bovendien zijn het nu reeds 5 kinderen van verzoekster die de dienstplicht ontlieden en zijn twee van die 3 maatregelen niet meer mogelijk ten aanzien van verzoekster waardoor het risico op andere nog zwaardere straffen erg reëel is. Het risico op arrestatie, opsluiting en torenhoge boetes is deze keer daarom nog groter dan na het illegale vertrek en dienstplichtontduiking van haar twee jongste zonen T. en N..

Hierbij dient bovendien rekening gehouden te worden met de erbarmelijk staat van dienst in de Eritrese de gevangenen op vlak van mensenrechten. Foltering en onmenselijke behandelingen zijn wijdverspreid en systemisch: [...]

Daarnaast moet rekening gehouden worden met het feit dat de Eritrese overheid haar burgers op **een erg inconsistente wijze** bestraft: [...]

De inconsistentie van de Eritrese autoriteiten komt eveneens terug in andere beleidsdomeinen zoals het afleveren van visa of de behandeling van terugkerende Eritreeërs: [...]

Het bijzonder arbitraire en wispelturige handelen van de Eritrese autoriteiten maakt dat het onmogelijk is om uit bepaalde handelingen uit het verleden, conclusies te trekken voor de toekomst. Verzoekster verkreeg nog een uitreisvisum nadat 3 van haar kinderen het land op illegale wijze had verlaten. **Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat zowel de bestraffing van deserteurs, dienstplichtontduikers en hun familieleden als de afgifte van uitreisvisa op zeer inconsistente wijze gebeurt. Noch uit een vermeend gebrek aan bestraffing voor de dienstplichtontduiking van haar kinderen (quod non, zie supra), noch uit het eenmalig afgeven van een uitreisvisum aan verzoekster, kan de conclusie getrokken worden dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niets te vrezen heeft van de Eritrese autoriteiten. Verzoekster had één keer geluk en ontkwam aan ernstige repressies door de inconsistentie van het regime, er is geen enkele garantie dat ze tweemaal dit 'geluk' zal hebben, en niet het slachtoffer zal worden van ernstige mensenrechtenschendingen omwille van het 'guilty by association' principe. Uit de hogerop aangehaalde objectieve landeninformatie blijkt dat familieleden van deserteurs en dienstplichtontduikers wél systematisch onderworpen worden aan sancties zoals detentie, boetes en confiscaties. Nu een vergunningsweigering en het ontnemen van voedselhulp niet meer mogelijk is, is het risico op detentie of hoge boetes deze keer een stuk hoger. Foltering in gevangenen is daarenboven wijdverspreid in Eritrea.**

2.2 Vervolg als gevolg van weigering tot betaling van diasporabelasting

Daarbij komt nog dat noch verzoekster, noch haar kinderen ooit de diasporabelasting hebben betaald aan de Eritrese overheid. Uit de landeninformatie van EASO waarnaar reeds eerder verwezen werd, blijkt echter dat de Eritrese autoriteiten bij de terugkeer van vluchtelingen wel nagaan of die belasting betaald werd, en dat wanneer dit niet het geval is, teruggekeerde vluchtelingen onderworpen worden aan sancties: [...]

Noch verzoekster, die al meer dan 4 jaar geleden Eritrea verlaten heeft, noch haar in het buitenland verblijvende kinderen hebben ooit de diasporabelasting van 2% betaald. Ook om deze reden riskeert verzoekster gearresteerd te worden bij terugkeer naar Eritrea.

Verwerende partij kan niet verwachten van verzoekster dat zij bij een terugkeer eerst de verschuldigde belasting van haarzelf en van haar kinderen – zoals reeds hoger aangehaald worden ook familieleden van personen die zich niet aan de Eritrese regelgeving houden bestraft - betaald. Het opeisen van de diasporabelasting komt neer op afpersing omwille van de draconische straffen (zie supra) bij het niet betalen ervan. Wanneer een Eritreeër bij terugkeer de belasting niet heeft betaald, riskeert hij gearresteerd en opgesloten te worden.

Volgens HATHAWAY en FOSTER zou de vluchtelingenstatus niet geweigerd mogen worden omdat een verzoeker in veiligheid zou kunnen leven door het uitoefenen van zijn burgerlijke en politieke rechten en overtuigingen te onderdrukken: [...]

Kortom, verzoekster riskeert vervolging door de Eritrese autoriteiten omwille van verschillende redenen. Ten eerste verlieten 5 van haar kinderen Eritrea op illegale wijze om hun dienstplicht te ontlopen en worden familieleden van dienstplichtontduikers zwaar gestraft door de Eritrese overheid. Verzoekster moest reeds een boete van 5000 nafka betalen als gevolg van het vertrek van B. en zij werd een

vergunning en voedselhulp ontzegt als gevolg van het illegale vertrek van L. en A.. Het feit dat deze bestraffing inconsistent gebeurt, neemt niet weg dat verzoekster in de toekomst nog steeds een ernstig risico op vervolging loopt, zeker nadat ook haar twee jongste zonen (momenteel 16 en 13 jaar oud) het land verliet om de dienstplicht te ontlopen. Ten tweede hebben noch verzoekster, noch haar in het buitenland verblijvende kinderen ooit de diasporabelasting betaald en kan van haar ook niet verwacht worden dat zij dit doet om vervolging te vermijden.

Hierbij dient ook nog vermeldt te worden dat verzoekster niet moet bewijzen dat zij vervolgd **zal** worden door de Eritrese overheid.

UNHCR stelt dat er geen enkele vereiste bestaat de gegrondheid van de vrees boven enige twijfel aan te tonen, of zelfs maar dat de vervolging waarschijnlijk is. Om aan te tonen dat de vrees gegrond is moet er enkel aangetoond worden dat vervolging redelijkerwijze mogelijk is: [...]

UNHCR heeft aangegeven dat een verzoeker moet aantonen dat de vrees voor vervolging redelijk is gezien de omstandigheden, maar niet dat hij of zij moet aantonen eerder wel dan niet aan vervolging te zullen onderworpen worden. UNHCR verwijst daarvoor naar de voorbereidende werken van de Vluchtelingenconventie: [...]

Er mag niet van de verzoekende partij verwacht worden aan te tonen dat zij waarschijnlijk wel, eerder dan waarschijnlijk niet vervolgd zal worden. Al wat zij moet aantonen is een goede reden te hebben om bang te zijn voor vervolging. Zij moet geen graad van waarschijnlijkheid aantonen: [...]

Uit de hogerop aangehaalde landeninformatie blijkt dat verzoekster wel degelijk een goede reden heeft om vervolging te vrezen.

3. Mogelijkheid tot terugkeer

Als laatste dient nog opgemerkt te worden dat het hoogst onzeker is of verzoekster wel zomaar kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder problemen te krijgen met het Eritrese regime.

Verwerende partij leidt uit het feit dat verzoekster een paspoort en een uitreisvisum kon bekomen af dat zij geen problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Eritrea. (stuk 1, p. 2) Verzoekster gaf nochtans aan dat zij een uitreisvisum verkreeg voor slechts 3 maanden en dat zij momenteel reeds meer dan 4 jaar weg is uit Eritrea. (CGVS – NPO, p. 10)

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat “wat uit het bronnenmateriaal naar voor komt, is dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum, steeds kan terugkeren naar het land.” (zie stuk 1 p. 2)

Het bronnenmateriaal waar verwerende partij naar verwijst, is op zijn zachtst gezegd erg twijfelachtig. Verwerende partij voegt zelf één rapport toe aan het administratief dossier, een COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021. Dit rapport haalt zelf onduidelijkheid aan over de periode dat een exit visum toelaat om weg te blijven. (COI Focus 14 oktober 2021, p. 2 en 5)

Om de hierboven weergegeven stelling te onderbouwen, verwijst de COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021 naar een EASO-rapport van 2015, een EASO-rapport van september 2019, en naar een rapport van het Zwitserse “Staatssekretariat für Migration SEM” van januari 2021. (Zie administratief dossier CGVS p. 55-56: “COI Focus, Eritrea -Uitreisvisa”, voetnoten 25 en 26)

Ten eerste stelt het EASO-rapport van september 2019 dat “returning is possible at any time”. Als bron voor deze stelling haalt EASO een ander rapport van haarzelf aan uit 2015 (zie infra), anonieme interviews met Eritrese vluchtelingen in Addis Abeba, en Eritrese wetgeving. Het spreekt voor zich dat de Eritrese wetgeving, gezien al hetgeen hogerop werd aangehaald, waardeloos is als bron. Ook verwijzen naar eigen eerdere rapporten om een stelling te staven, is op bijzonder onzorgvuldig.

Ten tweede verwijst het EASO-rapport van 2015 op zijn beurt dan weer naar een interview met ‘Representatives of the Department for Immigration and Nationality’, met andere woorden de Eritrese overheid zelf en dus opnieuw waardeloos als bron, gezien diezelfde overheid net de vervolger is. Bovendien verwijst dit EASO-rapport van 2015 naar pagina 37 een rapport van UK Home Office van 2015. Nergens op pagina 37 (ook niet op de pagina die er aan voorafgaat of die er op volgt) staat te lezen dat een terugkeer naar Eritrea op elk mogelijk is. Hoe dan ook maakt pagina 37 van het rapport deel uit van een brief van de Britse Ambassade in Amara die dateert van april 2010 (Annex C in het rapport van UK Home Office), meer dan 12 jaar geleden dus en bijgevolg niet meer actueel.

De brief van de Britse ambassade van april 2010 maakt bovendien zelf volgende disclaimer: [...]

De Britse ambassade geeft met andere woorden zelf aan dat het absoluut niet zeker over de exit procedures. De bronnen waarop het zich baseert zijn dan weer “local sources and contact” die niet verder gespecificeerd worden.

Ten vierde verwijst het EASO-rapport van 2015 opnieuw naar Eritrese wetgeving hetgeen andermaal waardeloos is als bron.

Ten vijfde is het merkwaardig dat men anonieme interviews van Eritrese vluchtelingen in Addis Abeba – buiten Eritrea met andere woorden – aanhaalt om te bewijzen wat de gevolgen zijn van een terugkeer naar Eritrea.

Om deze redenen is het des opmerkelijk dat verwerende partij met enige zekerheid beweert dat een terugkeer naar Eritrea steeds mogelijk is, ook al is het uitreisvisum reeds 4 jaar verlopen. De bronnen verwijzen naar elkaar, zijn niet betrouwbaar of niet beschikbaar, en geven bovendien zelf aan dat niet met zekerheid gesproken kan worden over de praktijken van de Eritrese autoriteiten met betrekking tot uitreisvisa.

In tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen, is het dus allesbehalve zeker dat verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst zonder in de problemen te komen. Uit alle hierboven geciteerde landeninformatie en de daarin aangehaalde manifeste en veelvuldige mensenrechtenschendingen blijkt dat dit erg onwaarschijnlijk is.

4. Eenheid van het gezin

Tot slot dient nog rekening gehouden te worden met het principe van eenheid van het gezin in het vluchtelingenrecht.

Twee van verzoeksters kinderen werden reeds erkend als vluchteling in België. Op 8 december 2015 werd verzoeksters dochter, L.K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X) erkend als vluchteling in België. Op 28 februari 2018 werd verzoeksters zoon, A.K.G. (O.V. nr. X – C.G. nr. X), erkend als vluchteling in België. Het principe van gezinseenheid is terug te vinden in de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011. Overweging 36 bepaalt het volgende: [...]

De eerste twee alinea's van artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn bepalen het volgende: [...]

Het Hof van Justitie oordeelde recentelijk dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening gehouden dient te worden met bedreigingen waaraan een gezinslid wordt blootgesteld en die hun effect kunnen hebben op de verzoeker omwille van de familieband: [...]

Zoals hogerop werd uiteengezet, is een significant deel van verzoeksters vrees voor vervolging in haar land van herkomst in sterke mate gelinkt aan de vrees voor vervolging die haar illegaal uit het land vertrokken kinderen hebben ten aanzien van de Eritrese overheid. Twee van haar kinderen werden ook in België erkend als vluchteling.

Ook in het licht van het beginsel van eenheid van het gezin dient aan verzoekster de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Verzoekster heeft, zoals blijkt uit bovenstaande objectieve landeninformatie, een gegronde vrees voor vervolging. Op basis van deze vrees komt verzoekster in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut onder de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoekster als moeder van 5 dienstplichtweigeraars die op illegale wijze het land hebben ontvlucht, en door niet op prospectieve wijze te kijken naar het mogelijke risico bij een terugkeer, schendt verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Daarbij schendt zij ook flagrant het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de onderzoeksplicht die op haar rust door zich te baseren op slechts één rapport dat bovendien erg twijfelachtig en gedateerd bronnenmateriaal hanteert.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat zij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Door verzoekster het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980.

Minstens dient verzoekster opnieuw gehoord te worden door verwerende partij teneinde bepaalde zaken die onderbelicht werden tijdens het vorige gehoor uit te klaren. Een aantal essentiële zaken onvoldoende belicht waardoor de beslissing van verwerende partij deels op foutieve aannames is gefundeerd."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"2. Mail raadsman verzoekster van 16 maart 2022;

3. Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, "Algemeen ambtsbericht Eritrea", november 2020, p. 22 en 51".

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoekster verklaart Eritrea in mei 2018 op legale wijze te hebben verlaten. Haar dochter L. en zonen A. en B. hadden eerder het land illegaal verlaten om aan hun dienstplicht te ontkomen en werden erkend als vluchteling in België en Duitsland (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 maart 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud), p. 7). Verzoekster geeft aan dat zij in Eritrea wel degelijk sancties ondervond als gevolg van het illegale vertrek van haar kinderen, dat na haar eigen vertrek ook haar twee kinderen T. en N. Eritrea illegaal verlieten en dat zij zelf niet terugkeerde naar Eritrea terwijl zij een uitreisvisum verkreeg voor slechts drie maanden.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoekster er evenwel niet in doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De elementen van de motivering zijn:

- verzoekster heeft Eritrea legaal verlaten met haar eigen paspoort en heeft een uitreisvisum verkregen van de Eritrese autoriteiten;
- wat betreft verzoeksters vrees voor consequenties na haar lang verblijf in het buitenland, blijkt uit de beschikbare informatie dat geen van de geraadpleegde bronnen gevolgen aanhalen – in theorie of praktijk – voor personen die een uitreisvisum hebben gekregen met een bepaalde verblijfsduur in het buitenland, maar niet binnen de vereiste termijn zijn teruggekeerd naar Eritrea. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren;
- indien verzoekster effectief gevolgen zou moeten dragen van het feit dat haar kinderen Eritrea illegaal ontvluchtten, dan is niet aannemelijk dat de Eritrese overheid haar zou hebben voorzien van de nodige documenten om het land legaal te verlaten en verzoekster vervolgens de grens zou hebben laten oversteken;
- er kan worden aangenomen dat verzoekster evenmin gevolgen zou moeten dragen indien zij zou terugkeren;
- gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijging van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan niet aangenomen worden dat verzoekster enige vrees in deze context dient te koesteren;
- de vaststelling dat verzoeksters dochter L. en zoon A. in respectievelijk 2015 en 2018 erkend werden als vluchteling in België doet geen afbreuk aan voorgaande, aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de onaannemelijkheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Eritrea, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel gelet op wat volgt in gebreke blijft.

5. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift vervolging te vrezen als moeder van vijf kinderen die Eritrea op illegale wijze verlieten.

Waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat ze van de Eritrese autoriteiten geen uitreisvisum kreeg om haar illegaal uit het land vertrokken kinderen te kunnen bezoeken maar wel om een huwelijk bij te wonen, kan dit niet blijken uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Zo verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat ze het visum verkreeg om haar kinderen te bezoeken (*"WAAROM KREEG U TOELATING OM NAAR OEGANDA TE REIZEN?"*, *"Toen ik een visum aanvraag zei ik dat ik mijn kinderen wilde gaan bezoeken."*, *"ZEI U DAT UW KINDEREN HET LAND ILLEGAAL VERLIETEN?"*, *"Ja, dat wisten ze. Maar in Eritrea mogen mensen van mijn leeftijd reizen."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hieruit blijkt dat de Eritrese overheid er effectief van op de hoogte was dat verzoeksters kinderen illegaal het land hebben verlaten. Dat verzoekster desondanks de nodige documenten verkreeg en het land legaal kon verlaten, wijst er slechts op dat verzoekster geen (zwaarwichtige) gevolgen ondervond ten gevolge van het illegaal vertrek van haar kinderen.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoekster ten aanzien van de Oegandese autoriteiten heeft verklaard dat ze naar familie wilde voor een trouw (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

6. Verzoekster wijst er in het verzoekschrift verder op te hebben aangegeven dat ze een boete diende te betalen voor B.. Daarnaast stelt ze dat haar aanvraag voor een nieuwe vergunning in 2012 definitief geweigerd werd omwille van het illegaal vertrek van haar dochter L. en dat de maandelijkse voedselsteun werd stopgezet nadat haar drie kinderen het land illegaal hadden verlaten.

Waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk kan blijken dat verzoekster gewag heeft gemaakt van de boete voor B. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), kan niet worden vastgesteld dat zij de weigering van de vergunning en de stopzetting van de maandelijkse voedselsteun heeft vermeld, laat staan dat dit het gevolg zou zijn van het vertrek van L., dan wel van haar drie kinderen. De vaststelling dat verzoekster deze zaken niet heeft vermeld doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, ervan.

Hoe dan ook kan uit verzoeksters verklaringen niet worden afgeleid dat zij ernstige problemen heeft gekend met de autoriteiten omwille van het illegaal vertrek van haar kinderen. De boete die verzoekster betaalde voor B. kan bezwaarlijk gezien worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, dan wel als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wel erkende verzoekster het land op een legale wijze te hebben kunnen verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en legde ze doorleefde en plausibele verklaringen af over de procedures voor het verkrijgen van een paspoort en uitreisvisum (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13). Dit wijst erop dat verzoekster geenszins in de negatieve aandacht van de Eritrese autoriteiten stond.

7. Verzoekster benadrukt dat haar twee kinderen T. en N. Eritrea illegaal verlieten nadat zij het land verliet. Zij wijst erop dat zij wel degelijk gevolgen ondervond van het illegaal vertrek van haar drie andere kinderen en meent dat uit het feit dat zij een uitreisvisum verkreeg na het illegaal vertrek van haar drie kinderen niet kan worden afgeleid dat zij geen problemen zal ondervinden als gevolg van de illegale exit van T. en N.. Ze wijst op algemene landeninformatie.

Zoals in vorig punt vastgesteld heeft verzoekster in Eritrea geen ernstige problemen ondervonden na het illegaal vertrek van haar drie kinderen L., B. en A.. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waarmee ze aantoonst dat zij omwille van het illegaal vertrek van haar twee kinderen T. en N. bij terugkeer de autoriteiten dient te vrezen en dit keer wel ernstige problemen zou krijgen. Het klopt dat een toekomstgerichte beoordeling zich opdringt, maar verzoekster slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Eritrea deze keer wel de autoriteiten dient te vrezen omwille van het illegaal vertrek van haar twee kinderen N. en T..

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat familieleden van deserteurs of dienstplichtontduikers hoge boetes moeten betalen of gevangen worden genomen of dat er andere sancties worden getroffen, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeksters zonen T. en N., respectievelijk 16 en 13 jaar (zie verzoekschrift) nog niet dienstplichtig zijn, zodat deze informatie niet dienstig is.

Zelfs indien zij dienstplichtig zouden zijn, dan nog kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon of haar kinderen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij de voorgehouden vervolging of ernstige schade concreet dient aan te tonen en blijft hier in gebreke. Uit het voorgaande blijkt immers andermaal dat verzoekster na het illegale vertrek van drie van haar kinderen geen ernstige problemen ondervond in Eritrea en bovendien in mei 2018 op legale wijze kon vertrekken uit Eritrea. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster evenmin gevolgen zal ondervinden omwille van het vertrek van haar zonen N. en T., die op heden niet dienstplichtig zijn.

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift nog op dat het weigeren van een vergunning en ontnemen van voedselhulp niet nogmaals als sanctie gehanteerd kan worden. Los van het feit dat verzoekster deze sancties niet heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, kan dit evenmin aantonen dat verzoekster bij terugkeer het voorwerp zal uitmaken van detentie of het betalen van bijzonder hoge boetes, laat staan dat dit vervolging zou uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook waar verzoekster verder nog verwijst naar de erbarmelijke staat van dienst in de Eritrese gevangenissen op het vlak van mensenrechten en aanhaalt dat de Eritrese overheid haar burgers op een erg inconsistente manier bestraft, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeksters verwijzingen naar de inconsistentie bij de Eritrese autoriteiten en algemene informatie dienaangaande kunnen evenmin aantonen dat zij persoonlijke problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Eritrea. Bovendien blijkt uit het door verzoekster geciteerde rapport van EASO van september 2019 dat familieleden, die werden opgesloten om druk te zetten op de deserteurs, gewoonlijk worden vrijgelaten zodra de deserteur het land verlaten heeft, alsook dat dergelijke vervolgingspraktijken van familieleden van deserteurs sinds 2019 slechts sporadisch gerapporteerd zijn. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat zij niet legaal naar haar land zou kunnen terugkeren of dat zij na haar legale terugkeer problemen zou (kunnen) ondervinden.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea omwille van het illegaal vertrek van haar vijf kinderen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

8. Verzoekster meent daarnaast dat ze bij terugkeer zal vervolgd worden door de Eritrese autoriteiten omdat noch zij, noch haar kinderen de diasporabelasting hebben betaald. Ze verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat de Eritrese autoriteiten bij terugkeer van vluchtelingen wel nagaan of die belasting betaald werd, en dat wanneer dit niet het geval is, zij onderworpen worden aan sancties.

Te dezen dient opgemerkt dat het de Eritrese staat vrij staat om in haar regelgeving straffen te plaatsen op het niet betalen van belastingen. Verzoekster (en kinderen) kiest (kiezen) er zelf voor om deze belasting niet te betalen, zodat verzoekster de gevolgen ervan moet ondergaan bij terugkeer. Het risico op screening in de luchthaven om te achterhalen of de diasporabelasting is betaald en om vervolgens gestraft te worden heeft verzoekster aldus zelf in de hand. Het risico op sancties door het niet betalen van de diasporabelasting verschilt niet van het risico waar ook andere terugkerende Eritreeërs aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met sancties bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aan te tonen.

Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van “*afpersing*” als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Eritreeërs, legaal dan wel illegaal, die geen diasporabelasting betalen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's.

9. Verzoekster vreest voorts problemen bij terugkeer naar Eritrea omdat zij een uitreisvisum verkreeg voor slechts drie maanden en zij momenteel reeds meer dan vier jaar weg is uit Eritrea.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat in de beschikbare informatie nergens mogelijke gevolgen worden aangehaald – in theorie of in praktijk – voor personen die een uitreisvisum hebben gekregen met een bepaalde verblijfsduur in het buitenland, maar die niet binnen de vereiste termijn zijn teruggekeerd. Wat wel uit het bronnenmateriaal naar voren komt, is dat een persoon die Eritrea verlaten heeft met een uitreisvisum steeds en eender wanneer kan terugkeren naar het land.

Verzoekster levert in het verzoekschrift kritiek op de door verweerder geraadpleegde bronnen, maar brengt zelf geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd gebrekkig of foutief zou zijn, noch waaruit kan blijken dat verzoekster een vrees voor vervolging omwille van de overschrijding van haar verblijftermijn in het buitenland dient te koesteren bij terugkeer.

Verzoekster meent dat het bronnenmateriaal waar verweerder naar verwijst erg twijfelachtig is. Ze wijst erop dat verweerder één rapport toevoegt aan het administratief dossier, een COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021, en dat dit rapport zelf onduidelijkheid aanhaalt over de periode dat een exit visum toelaat om weg te blijven. Daarnaast stelt ze vast dat de COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021 naar een EASO-rapport van 2015, een EASO-rapport van september 2019, en naar een rapport van het Zwitserse “*Staatssekretariat für Migration SEM*” van januari 2021.

Waar verzoekster kritiek levert op de COI Focus van CEDOCA van 14 oktober 2021, dient erop gewezen dat dit onderzoek verricht is door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en dat verzoekster er niet *in concreto* in slaagt de onbetrouwbaarheid ervan aan te tonen. Het klopt dat in dit rapport wordt gesteld dat er onduidelijkheid heerst over de periode dat een exit-visum toelaat om weg te blijven, maar bovenal wordt in het rapport ook aangegeven dat een terugkeer na legaal vertrek steeds mogelijk is. Dat in het rapport wordt verwezen naar de andere bronnen die verzoekster in twijfel trekt is niet dienstig aangezien verzoekster niet concreet aantoont dat deze bronnen onjuiste informatie zouden hebben gedeporteerd, noch dat uit (het geheel van) deze bronnen foutieve conclusies zouden zijn getrokken. Hoe dan ook brengt verzoekster zelf geen informatie of concrete elementen bij waaruit blijkt dat terugkeer naar Eritrea na een legaal vertrek niet mogelijk is.

Verzoekster hekelt de in het EASO-rapport van september 2019 gebruikte bronnen, die de stelling dat terugkeer op ieder moment mogelijk is, ondersteunen. Te dezen dient opgemerkt dat verzoekster in het verzoekschrift zelf meermaals citeert uit dit rapport van EASO (nu: EUAA) uit 2019. Daarnaast kan niet worden ingezien waarom EUAA in het desbetreffende rapport niet zou mogen verwijzen naar haar eerdere rapporten, naar wetgeving en naar getuigenissen van vluchtelingen buiten Eritrea. Verzoekster poneert louter dat de Eritrese wetgeving waardeloos is als bron, maar duidt niet concreet aan waarom dit het geval zou zijn voor de regelgeving in kwestie, meer bepaald de Regulation No 4/1992 on Travel Documents and Immigration. Verzoekster licht evenmin concreet toe waarom geen gebruik mag worden gemaakt van verwijzingen naar eerdere rapporten of van getuigenissen van vluchtelingen buiten Eritrea. Dit laatste klemt te meer omdat in de rapporten van de VN-Mensenrechtenraad waaruit verzoekster zelf citeert in het verzoekschrift, ook gebruik wordt gemaakt van getuigenissen. Dat het *in casu* zou gaan om getuigenissen van vluchtelingen buiten Eritrea om aan te geven wat de gevolgen zijn van een terugkeer naar Eritrea doet op zich geen afbreuk aan de waarde als getuige.

Verzoekster hekelt tevens de in het EASO-rapport van 2015 gebruikte bronnen, met name een interview met ‘Representatives of the Department for Immigration and Nationality’, pagina 37 van een rapport van UK Home Office van 2015 en Eritrese wetgeving. Verzoekster stelt dat ‘Representatives of the Department for Immigration and Nationality’ tot de overheid behoren en hun getuigenissen dus waardeloos zijn, alsook dat verwijzingen naar Eritrese wetgeving waardeloos zijn. Opnieuw dient opgemerkt dat verzoekster niet concreet toelicht waarom de getuigenissen en wetgeving in kwestie niet kunnen gelden als bron. Daarnaast wordt samen met verzoekster vastgesteld dat pagina 37 van het rapport van UK Home Office van 2015 geen melding maakt van het feit dat een terugkeer naar Eritrea op elk moment mogelijk is. Wel wordt op deze pagina melding gemaakt van exit-visa, zodat duidelijk is dat de voetnoot in het EASO-rapport van 2015 betrekking heeft op de passages over exit-visa.

Ten slotte dient vastgesteld dat verzoekster geen kritiek uit op het rapport van het Zwitserse “*Staatssekretariat für Migration SEM*” van januari 2021, waar de COI Focus van 14 oktober 2021 eveneens naar verwijst.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat de informatie waarop verweerder zich baseert en de conclusies die verweerder hieruit trekt onjuist zouden zijn. Verzoekster beperkt zich tot loutere kritiek op de bronnen, doch brengt geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat een persoon die Eritrea op legale wijze verlaten heeft met een uitreisvisum steeds bij terugkeer vervolging dient te vrezen omwille van een langdurig verblijf in het buitenland.

Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - aldus met toestemming van de Eritrese autoriteiten - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

De verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie (voor terugkeerders) in Eritrea (stukken 2 en 3, gevoegd bij verzoekschrift) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Bovendien blijkt uit deze informatie geenszins dat elke terugkeerder een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt in Eritrea.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

10. Verzoeksters verwijzingen naar de politieke en veiligheidssituatie in Eritrea, naar de systematische en grootschalige mensenrechtenschendingen en schendingen tegen de menselijkheid in Eritrea en naar de omstandigheden van de nationale verplichte militaire dienstplicht in Eritrea, zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op verzoeksters persoon. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Immers is verzoekster vrijgesteld van de dienstplicht én stond zij bij vertrek niet in de negatieve aandacht van de Eritrese autoriteiten.

11. Tot slot voert verzoekster aan dat dient rekening te worden gehouden met het principe van eenheid van gezin in het vluchtelingenrecht. Ze wijst erop dat twee van haar kinderen in België werden erkend als vluchteling.

Verzoekster gaat er in deze echter aan voorbij dat het verweerder binnen zijn declaratieve opdracht, en de Raad binnen de devolutieve werking van het beroep, enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan indien aan een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch internationale bescherming zou worden verleend.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten is verankerd in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 68).

De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm die door verzoekster wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste.

Het loutere feit dat verzoeksters meerderjarige dochter L. en meerderjarige zoon A. als vluchteling werden erkend, geeft haar niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16), noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van haar familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “*dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig*

de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid".

Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "*onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn*".

Het blijkt aldus dat de voornoemde bepalingen dus net de mogelijkheid voorzien dat gezinsleden van de perso(o)n(en) die internationale bescherming geniet(en) zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn. Verzoekster dient gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

12. Gelet op wat voorafgaat komt verzoekster in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het volharden in haar vrees voor de Eritrese autoriteiten bij terugkeer, het wijzen op het illegale vertrek van haar kinderen uit Eritrea, het verwijzen naar algemene landeninformatie en het bekritisieren van de motivering en gevolgtrekkingen van verweerder. Zij biedt geen dienstig verweer tegen de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing en maakt geenszins een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

13. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat verzoekster blijkens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RVV, al een beschermingsstatus en een verblijfstitel had in Oeganda.

Dat verzoekster erkend werd als vluchteling in Oeganda kan tevens blijken uit de verwijzing naar haar "*refugee ID number*" in het document "*Certificate of good conduct*" dat werd verstrekt door de Oegandese politie (blauwe map, administratief dossier).

Ten overvloede kan Oeganda dan ook *prima facie* in hoofde van verzoekster aangemerkt worden als 'eerste land van asiel'.

14. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS